

YIL: 2013 | SAYI: 1

Bu değirmende **fikir** öğütülür!

DEĞİRMEN

Kapak: Ahmet Çapar

DEĞİRMEN DÖNMEYE BAŞLADI!

Merhaba sevgili okuyucu,

Sayfalarını karıştırmakta olduğun bu fanzinin öyküsünden bahsetmek istiyorum sana. Amacım seni oyalamak, fanzini şevkle okumanı sağlamak, zaten karışık olan kafanı biraz daha karıştırmak falan değil; merak etme. Amacım sevgili okuyucu, içini karıştıracacağın -en azından ben böyle umuyorum- bu fanzinin çıkış amacını anlatmak, içeriğine dair kafanda basit bir şema oluşturmak.

Açıkçası sevgili okuyucu, biz birkaç kafadar heybemize biraz dert ki tatlı bir dert biraz da kendi problemlerimizi, kafamıza takılan, senin de bilmeni istediğimiz düşünceleri paylaşmak istedik.

Kültür–sanat, mizah ve üniversite konularından oluşan bir içerikle dilsiz bir öğrenci muhabbeti dönsün istedik. Seni artık diğer sayfalarla baş başa bırakıyorum ha bir de sevgili okuyucu, ne okursan oku ama mümkünse çok oku.

Yayın Kurulu

129 KADIN

Yine dönüyordum evime. Saat olmuş dokuz. Tam on altı saattir makinenin gürültüsü beynimi hissizleştirmiş, kafam yine allak bullak olmuştu. İşyerinde çalışırken işten başka bir şey düşünemeyelim, itaat edelim istiyorlardı. Zaten her şeyimize karışmıyorlar mıydı? Konuşmak yasaktı. Neden mi? Patron Bey'e göre verimi düşürüyormuş. Sürekli çalışmalıymışız. Sabahın dördünde işe gidiyorduk. Önlükleri giyer giymez artık bir makineye dönüşüyorduk. Sabahtan akşama kadar belki 100 kg ip ayıklardım; ellerim kesilirdi, kanardı. Arada yemek molası verirler, bir kepçe yemeğe muhtaç ederlerdi. Öğleden sonrası da aynı olurdu. Hafta içi hep aynıydı; her gün aynıydı. Artık gerçekten kendimizi makine gibi hissetmeye başlamıştık. Akşam vardiyası bitince günlük ücretlerimizi almak için girerdik sıraya. On altı saat çalışıyorduk. Yoruluyorduk, dinlenemiyorduk, terimiz üzerimizde kuruyordu hep. Verdikleri parada de o kadar azdı ki. Emeklerimizin karşılığı olamazdı asla.

Güzel şeyler de vardı hayatta. Pazar günlerini çok severdim mesela. Çünkü o gün çalışmazdım, izinliydim. O gün de eve çeki düzen verir, çocuklarımla ilgilenirdim. Kocam denizciydi. Kahve ihracatı yapan bir gemide tayfaydı. Yılda belki iki kez görebilirdim. Tatilleri 10 günlük olurdu genelde. Ama beraber çok vakit geçiremiyorduk. Fabrikada ustabaşına kaç kere yalvarmıştım oysa 2 gün izin versin diye. Olmaz demişti. İş daha önemliydi. Bizim için Pazar mükemmel bir şeydi. Cumartesi iş çıkışı hepimiz gün ne kadar yorucu geçerse geçsin ertesi günün tatil oluşunun rahatlığını o andan itibaren yaşıyorduk. Ama o gün öğleden sonra ustabaşı gelip ertesi güne kumaş yetiştirmek için herkesin pazar günü eksiksiz çalışması gerektiğini söylemişti. O an çalışanların yüzündeki mutsuzluğu tarif edecek hiçbir sözcük yoktu. Birisi dayanamayıp bağırdı: —Tek izin günümüzü elimizden alamazsınız! Bu sözleri ustabaşı duymamazlıktan gelip dışarı çıktı. Bir anda bir el omzuma dokundu. İrkilerek arkama döndüm. Bu fabrikadan arkadaşım Susan'dı:—Akşam işlerini bitir, çocukları uyut. Sonra da Maria'nın evine gel. Tamam mı? Kesinlikle gel ama. Şaşırmıştım. Genelde toplanmazdık biz evde. Hepimizin evinde işi, çocukları vardı. Zaten yorgunluktan işimiz bitince çuval gibi yığılır kalırdık. Bir an çok yorgunum gitmem herhalde, diye düşündüm. Ama merak da ediyordum. Hemen işlerimi bitirdim ve çocukları uyuttum. Hazırlanıp Maria'nın evine yol aldım. Kapıyı açtıklarında yaklaşık 30 arkadaşın da orada olduğunu gördüm. Hepsini ayrı ayrı selamladım ve bir yere oturdum. Herkes meraklıydı, çünkü olay biraz olağandışıydı. Gözlerimiz Maria'nın üzerinde öylece bekledik. Birkaç arkadaş daha geldi ve Maria sonunda konuştu—Tamamız galiba, beklediğimiz biri kalmadı değil mi Susan?

—Kalmadı Mari, dedi Susan.

—Hepiniz merak içindesiniz biliyorum arkadaşlar. Merak içinde olmamızın yanında bugün hepimiz endişelendik, üzüldük. Öfkelenedik belli edemedik, sinirimizi yuttuk. Neden mi? Yarın çalışıyoruz arkadaşlar. Evet, bu duyguların hepsini bugün açığa çıkaran neden buydu! Aslında bu duygular hep içimizdeydi. Her sabah aynı duygularla kalktık geldik işe; bu duyguları katlayarak döndük eve. Eve dönüş yolunda az mı düşündük hayatımızı. Hepimiz mutsuzuz ama mecburuz bu mutsuzluğa. Bu mecburiyetimizi bildikleri için böyle kısıtlıyorlar bizi, her istediklerini yaptırıyorlar bize. Aslında mecbur değiliz arkadaşlar evet! Biz çalışmazsak kim yapacak o işleri? O beceriksiz patron mu? Ya da müdürler? Çalışmak kutsaldır, ama emeğini aldığı çalışma güzeldir. Haftada 6 gün, günde 18 saat çalışan biziz, o azcık parayı alan da. Peki ya onlar? Biliyorum bunları her gün sorguluyorsunuz ama mecburuz diye susuyorsunuz. Mecbur değiliz arkadaşlar mecbur değiliz! Bugün diğer atölyedeki arkadaşlarla konuştuk ve bir şeyler yapmalıyız, dedik. Siz ne düşünüyorsunuz? Bir an sessizlik çöktü. Aslında dediği gibi her gün düşünüyorduk bunları, kızılıyorduk ama mecburduk. Başka iş yoktu. Hepimiz Avrupa'da yoksul insanlardık. İş bulma umuduyla buraya Newyork'a gelmiş, bu fabrikayı bulmuştuk. Çalışmak lazımdı, para

lazımdı. Ne derlerse yapmamız lazımdı, az da olsa o parayı almalıydık. İçimizden biri bağırdı:

—Haklısın, ne gerekiyorsa artık yapmak lazım gitgide sindiriliyoruz arkadaşlar. Ne kadar çekilirsek o kadar üzerimize geliyorlar.

Birden herkesten onaylama sesleri, bağırışmaları geldi. Maria'nın yüzünde bir tebessüm oluştu. Herkesin gözleri parlıyor, bir şeyler yapabileceğimize inanmıştık. Hakkımızı, emeğimizi almalıydık. Maria fısıltıların bitmesi üzerine herkese teker teker yine baktı:

—O zaman arkadaşlar şimdi önemli kısma geldik. Neler yapabiliriz?

—Söz alabilir miyim? diye bir ses duyuldu. Bu Holly'di. Maria kafasıyla onayladıktan sonra konuşmasına devam etti:

—Ne zamandır duyuyorum grev denilen şeyi. Bileniniz var mı?

Bazıları kafa salladı, bazılarında onaylayıcı bir bakış vardı. Bunun üzerine Holly tekrar konuşmaya başladı:

—Grev, iş bırakmak demek. Bir gün belirleyeceğiz ve hep beraber çalışmama karar alacağız. Çalışmaya-
cağız, eğleneceğiz, konuşacağız. Ta ki isteklerimiz yerine gelene, bizimle uzlaşmaya varana kadar.

Hakkımızı alana kadar. Nasıl? Hem bizim fabrika için ne kadar önemli olduğumuzun farkına varacaklar
çünkü bizsiz birer hiçler. Bunu hemen yapalım demiyorum. Planlanması gerek, örgütlenmemiz gerek.

Çünkü 10 değil belki de 300 kişiyle bile yapılacak bir şey Bu değirmende fikir öğretmek istersen...

degirmenkonya@gmail.com

değil bu. Ben öyle düşünüyorum.

Bu arada Maria söze girdi:

—Aslında size bahsetmek istediğimiz buydu. Ne zamandır böyle bir girişimde bulunmak istiyorduk,
madem siz de aynı düşünüyorsunuz, artık bir şeyler yapmaya başlıyoruz o zaman. Diğer bölümdeki
arkadaşlarla konuştuğumu söylemiştim, onlar da sıcak bakarlarsa yani ulaşabildikleri kişiler onaylarsa
büyük bir greve çıkacağız. Belki bütün fabrika. Holly'in de dediği gibi ne kadar çok kişi olursak o kadar
sesimiz çok çıkar ve amacımıza daha çabuk ulaşırız. Şimdi dağıalım ve herkes iyice düşünsün istiyorum.
Bu sadece bugün olan olayla ilgili bir şey değil, yılların birikmiş emeğini istiyoruz biz. Madem emek
bizim o zaman söz de bizim olmalı. Eve dönerken herkes düşünceliydi. Ama düşünceler işten eve
dönüşteki gibi çaresiz değil aksine umutlu, cesur ve istekliydi. Ertesi gün pazardı ve işteydik. İstemeden
yapılan iş uzar uzar uzar. O gün değil 1 ay belki de 1 yıl gibi geldi. Yine ellerim kanadı. Aniden yine bir el
omzuma dokundu, Lisa'ydı:—Aynı yerde, aynı şekilde.

Yaklaşık bir ay gidip geldik. Bizden hiç şüphelenmiyorlardı. Her şey yolundaydı. Beklediğimiz gün
gelmişti, havada artık bahar hissediliyordu. Hatta o günün mutluluğundan mı bilmiyorum, gök daha
maviydi. Koyu mavi, sanki göğe derinlik katıyor, onun sonsuz olduğunu vurguluyordu. Bu kez fabrika
yoluna başım düşmüş, hüzünlü bir şekilde değil; başım dik, cesur adımlarla kat ediyordum. Bugün
sonunda sözümüzü, emeğimizi alacaktık. Fabrikaya yaklaştıkça arkadaşlarımda ne kadar kendinden
emin adımlarla geldiklerini gördükçe cesaretimin katlandığını hissediyordum. Fabrikaya girdik ve rutin
bir şekilde önlüklerimizi giydik. Ben iplerin başına geçip, ayıklamaya başlarken bu kez ellerimin
acımadığını hissediyordum. Herkes sessizce işine konsantre olmuş, işareti bekliyordu. Maria bir anda
makineyi durdurdu. Evet, beklediğimiz işaret de buydu. Hepimiz bir anda elimizdeki işleri bıraktık ve
önlükleri çıkarmaya başladık. o sırada ustabaşının yüzünden bir şaşkınlık ifadesi geçti ama çabuk
toparlayıp bağırmaya başladı:

—Napiyorsunuz, devam edin hadi.

Maria ise yüksek sesle:

—Hakkımızı, emeğimizin karşılığını almadan başlamayacağız. İsteklerimiz zor bir şey değil: Daha iyi
koşullarda çalışmak, 10 saatlik iş günü, eşit iş ve eşit ücret istiyoruz. Anlaşmaya varana kadar grevdey-

iz. Bunları patrona iletirsin. Maria sözlerini bitirdikten sonra herkes onu alkışladı ve onunla yere oturduk. Ustabaşı bir anda atölyeden çıktı. Galiba patronla görüşmeye gitti diye düşündük. O sırada Amy'in sesi duyuldu. O berrak sesiyle şarkı söylemeye başlamıştı. Şarkıda eşitlikten bahsediyordu, kardeşlik ve barıştan. Kuşlar vardı, gökyüzü, bahar vardı. Umut vardı, mutluluk vardı. Amy'den sonra Lisa başladı şarkıya, sonra Susan. Vakit güzel geçiyordu, şarkılar ruh halimizi yansıtıyordu. Şarkı söylemeye devam ederken biranda kapı kilidinin sesi duyuldu. Şarkı kesildi. Huzur dağıldı, yerini endişeye bıraktı. Ne oluyordu, kim kilitlemişti bizi ve neden? Maria düşünüyordu. Endişeli ifadesi iyice belirginleşmişti. Hepimiz soran gözlerle ondaydık. Bunun farkına vardı ve gülümseyerek:

—Akılları sıra bizi korkutmaya çalışıyorlar, şarkılara devam ediyoruz arkadaşlar!

Bir şarkı söylemeye başladı. Maria'nın dediği gibi devam ettik ama az önceki coşku yoktu, endişeliydik. Yine de bağırarak söylüyorduk, korkmuyoruz diye. Öğleden sonra oldu, hatta gün akşama yaklaştı; artık endişe ve korku gizlenmeyecek boyuta ulaşmıştı. Yine de devam ediyorduk şarkılara, danslara. Bir ara sloganlar atmaya, alkışlamaya başladık. Yılmayacağımızı göstermek için. Cesur davranıyorduk ama yine de tedirginlik vardı herkesde. Çocukken babamın söylediği bir şarkı vardı. Aradan uzun zaman geçmesine rağmen çok az hatılıyordum. Şarkıya başlamıştım, sanki çocukluğuma dönmüştüm. Babam yine bir ağacı buduyor, bir yandan da şarkıyı söylüyordu. O anda onun sesini içimde hissediyordum ve ona eşlik ediyordum adeta. Gözlerimi yavaşça açtığımda Maria'nın yüzünü gördüm. Endişesi dağılmıştı ama bir hüznün çökmüştü. Sonra Susan'ı gördüm onda ise korku vardı. Diğer kadınlarda da öyle. Emily çığlık attı ve bağırmaya başladı:

—Duman var, bina yanıyor bina!

Maria ayağa kalktı. Kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açmaya çalıştı. Açılmadı çünkü hala kilitliydi. Kapıya vurdu ve:

—Bizi yakacak mısınız burada!

Bir anda bağırışmaya başladık. Maria bize döndü ve yumuşak bir ses tonuyla:

—Arkadaşlar boşuna bağırışmayalım. Olanlar ortada ve yapacak bir şeyimiz yok. Kapıyı kırmayız çünkü demir. Pencerelerde demir parmaklıklar var, onu da geçemeyiz. Şimdi sakın olalım ve onlara hala cesur olduğumuzu gösterelim. Biz çok bir şey istemedik sadece emeğimizin karşılığını istedik. Biz emek yolunda öleceğiz ki bundan kutsal bir şey olamaz. Şimdi daha yüksek sesle şarkı söylemeye devam edeceğiz, dedi ve bana baktı. Ben şarkıma tekrar başladım. Bu kez hepimiz birlikte söylüyorduk. Aynı inançla, aynı cesaretle. Maria'nın sözlerinden sonra hiçbirimiz korkmamıştık. Emek yolunda ölmekten daha güzel ne olabilirdi ki? Şarkıyı bir fısıltı halinde söyleyebilene kadar söyledik, artık hepimiz kendimizden geçmiştik. Ama hala susmuyorduk, aynı azim ve cesaretle devam ediyorduk. Bir anda aklıma çocuklarım geldi. Onlar ne olacaktı, ya kocam? Hüznün kapladı içimi, sesim titredi. Onlar benle gurur duyacaktı. Gülümsedim ve son nefesimle şarkımı tamamladım.

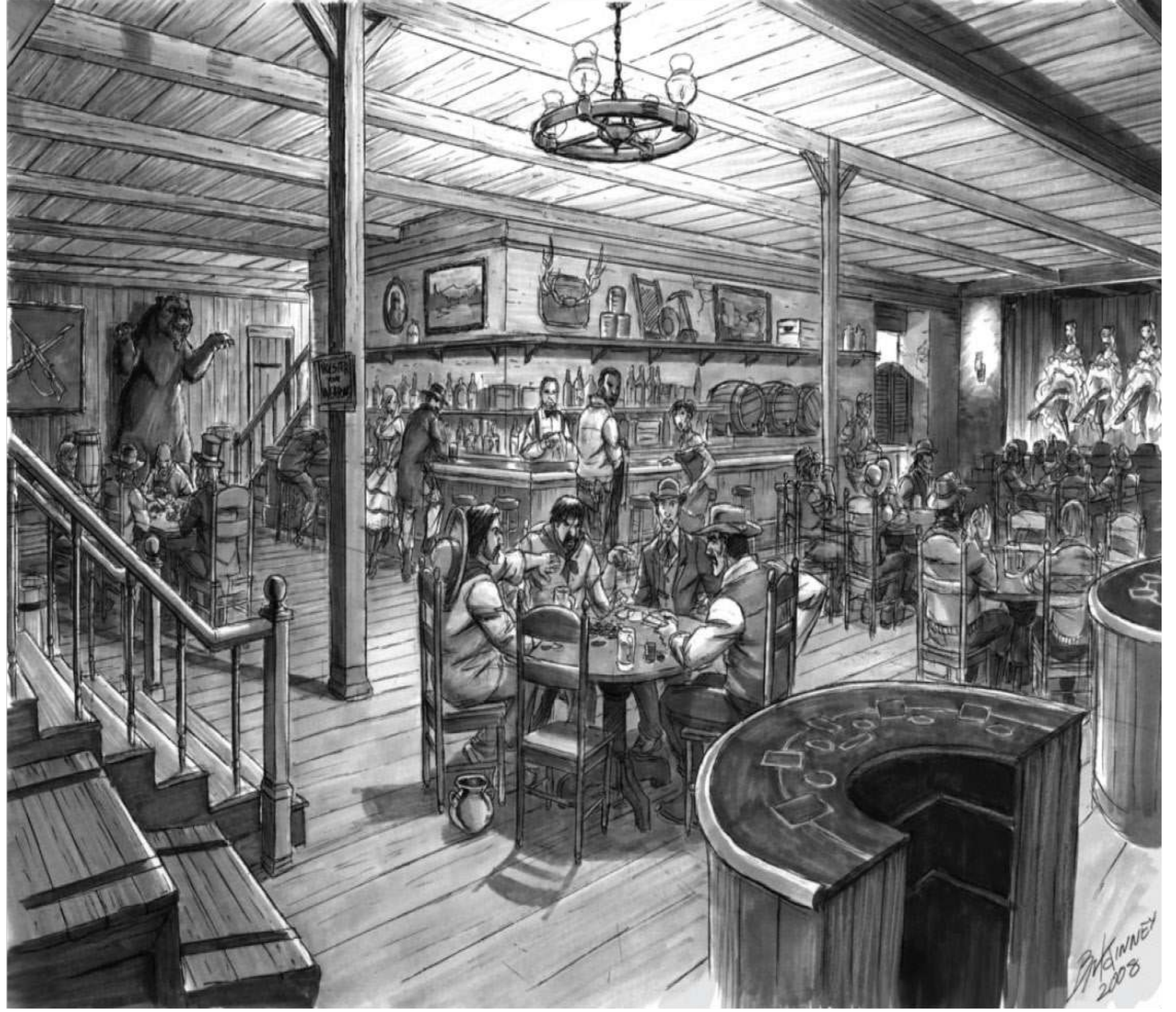
“O gün takvim 8 Mart 1857'yi gösteriyordu. Newyork'ta bir dokuma fabrikasında 40.000 kadın işçi “daha iyi koşullarda çalışmak, 10 saatlik iş günü, eşit iş, eşit ücret” istemiyle greve çıktılar. Patronun ise diğer işçilerin grevci kadınlarla dayanışmasını önlemek için bulduğu çözüm yolu, fabrika kapılarına kilit vurmaktır oldu. Bu sırada çıkan olaylar sırasında fabrika içinde şüpheli bir yangın başladı. Ancak içerideki kadınların kaçabilecekleri hiçbir yeri yoktu. Sadece daha iyi koşullarda çalışmak isteyen 129 kadın işçi yanarak hayatını kaybetti. Olaya ABD basınında neredeyse hiç yer verilmemiş, fabrika yönetiminin ve polisin tavrı halktan gizlenmeye çalışılmıştı. Buna rağmen, işçilerin cenaze törenine 100 bini aşkın kişi katılmıştı.”

Duygu

Matraksı Atraksiyonlar

Güneş altında saatlercelik Nevada çöllerini at üstünde sakince aşmayı planlıyordu Bakunin. Mahmuzlarında deri parçası istemiyordu. Tüm yol boyunca topraktan kaktüsler ve kaktüsten dikenler fişkırıyordu. Atının sıcaklığını hissederken yol kenarındaki çürümüş kemikleri

doğanın diyalektiğine yoruyordu. Şatafatlı bir bar önünde nihayete erdi yolculuğu.

Çift kanatlı bar kapısını daha açmadan gözü içerdeki Marx'a ilişti ve "Parasızlıktan kesemediğimiz sakalımız serseriye moda olmuş." diye içinden geçirirken tükürük hokkasına içindeki kötüyü attı. Kapıyı tekmeleyerek açtı. İçerisi kimden geldiği bilinmeyen hikmetli daveti ciddiye alanlarla doluydu. Belli ki bir şeyler olmuş ve tüm devirlerin bilge insanları bir araya getirilmeye gayret edilmişti. Kapı önünde sürekli pusuda bekleyen Platon ona "Geometri bilmeyen buraya giremez!" diye ikazda bulundu. Bakunin cevap olarak "Yok etme tutkusu aynı zamanda yaratıcı bir tutkudur." diyerek mevzuyu tatlıya bağladı yoksa "Her emir özgürlüğün suratında patlayan bir tokattır." diyip dalabilirdi Platon'a. Ağzının tadını bozmaya gerek görmedi.

Masaları gözlemliyordu. Laf sokuşmalar, beylik sözler, hor görmeler, boş bakışlar, olaylar olaylar... Bir masada Benjamin Franklin, Dalton kardeşleri "Para her şeyi yapar diyen adam, para için herşeyi yapan adamdır." diye azarlarken Bertolt Brecht "Bir banka kurmanın yanında

bir banka soymak nedir ki?" diyerek savunuyordu Joe, Jack, William ve Avarel'i. Franklin afallamıştı ve atağa geçmek için "Demokrasi, iki kurtla bir kuzunun öğle yemeğinde ne yeneceğini oylamasıdır. Özgürlük ise tam teçhizatlı bir kuzunun oylamaya karşı çıkmasıdır." deyince "Özgürlük neye yarar, yaşarsa bir arada özgürlerle tutsaklar." cevabını aldı. Hasan Sabbah, Freud, Abraham Lincoln, Darwin ve diğerleri hep beraber gaza getirmek için ortamı ooo çekiyorlardı. Alfred Nobel işi biraz abartıp dinamit patlatmaya çalışınca Bukowski, elindeki şarap şişesini Nobel'in kafasına geçirdi. "Bir çiçeğe konan kelebek olmaktansa, bir boka konan sinek olmayı tercih ederim." ile durumun tadını çıkarıyordu Bukowski. Artık onu durdurabilene aşk olsun. "Bir keresinde adamın birinden Shakespeare sevmediğimi, yazmaya hakkım olmadığını anlatan uzun ve öfke dolu bir mektup almıştım. Gençler bana kanıp Shakespeare okuma zahmetine bile girmeyeceklerdi. Böyle bir konum almaya hakkım yoktu. Sayfalarca bunu söyleyip durmuştu. Cevaplamadım. Ama burda cevaplayacağım. Siktir git lan. Ben Tolstoy da sevmem." Pis moruktan bu sözleri işiten Tolstoy ağlar gibi oldu ama Shakespeare öfkeden çılgına dönmüştü "Konuşmadan önce düşün, hareket etmeden önce ölç." dedi. Sakinleşip kendine geldiğinde ise "Sevecek olan, ilk bakışta sever." ile yersiz hiddetini dizginledi. Bukowski "Ve bitli bir köpek, güneşin altında titreşen harikulade bir limon ağacına işerken, dünya dönmeye devam eder." deyince Shakespeare mağlubiyeti kabul etti ve Galileo Galilei hüngür hüngür ağlamaya başladı çünkü engizisyon anıları depreşmişti.

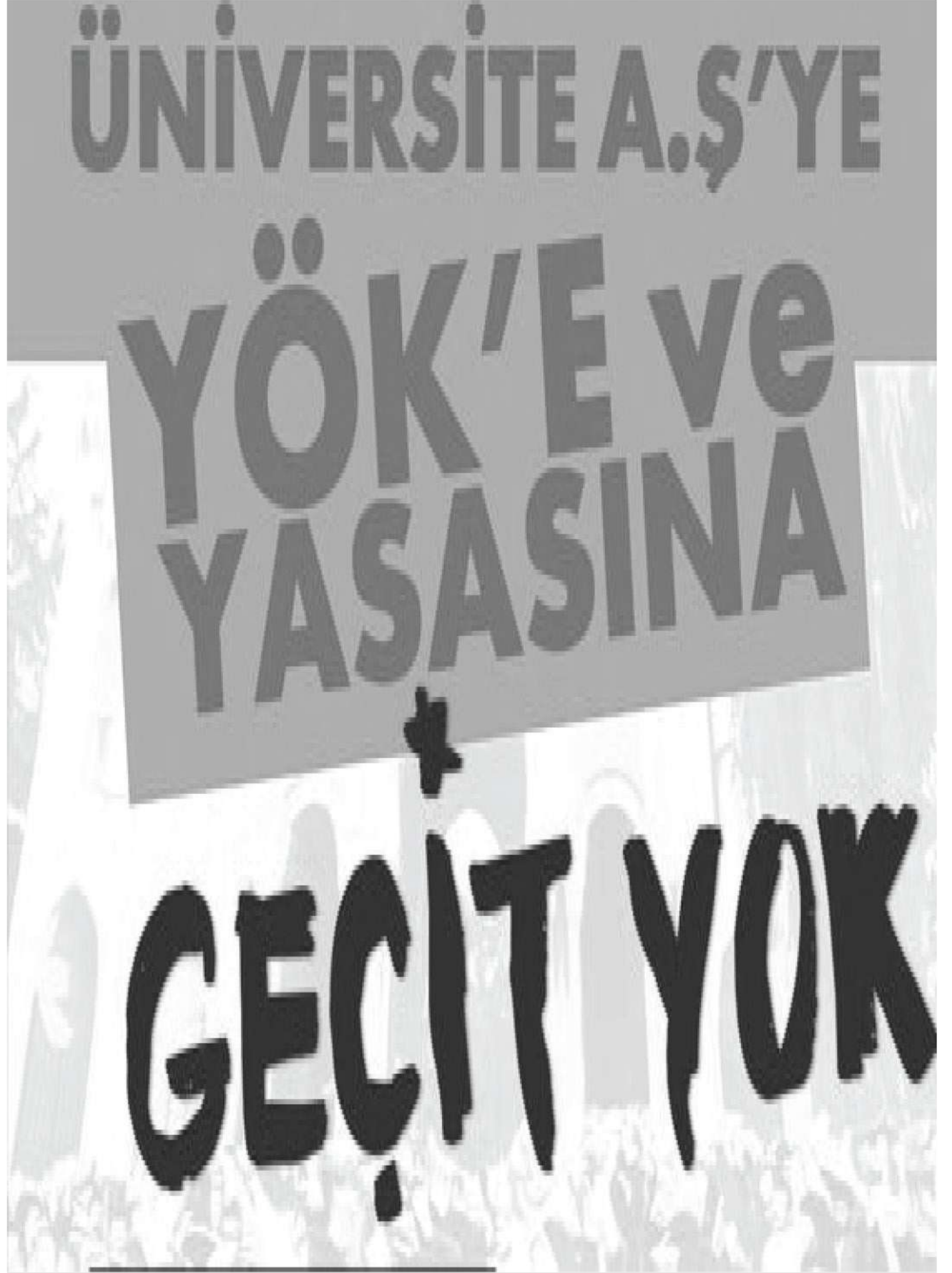
Masalardaki boşlar toplandıktan sonra devam edecek...

Selçuk

Üniversiteler A.Ş Olma Yolunda İlerliyor!

Üniversiteler üzerindeki her türlü denetim mekanizmasını elinde bulunduran ve 12 Eylül askeri darbesinin bir ürünü olan YÖK, bu mekanizmanın devamını sağlamakla kalmıyor ve her geçtiğimiz gün bozuk olan yapısına bir yenisini daha ekliyor. Siyasal iktidarın üniversiteler üzerindeki maşası konumunda kalmakla da büyük bir hızla ilerliyor. Son süreçte gündemde bir hayli yer tutan ve çeşitli protestolara neden olan Yeni YÖK Yasası da bunun en

önemli göstergesidir. Son dönemde yapılan düzenlemeler ile üniversitelerin sermaye odaklı şirketler olması ihtimali çok yüksek görünüyor. Bütün dünyada evrensel olarak kabul edilen üniversitelerin amacı ülkemizde yıllardır kabul görmemekte ve üstüne yeni yapılanmalar türetilmektedir. Kamu yarına bilim üreten merkezler olarak bilinen üniversiteler ülkemizde siyasal iktidarın bir öznesi olarak gösterilmeye çalışılıyor. Ancak son yasa değişikliği önerisi

ise bu koşullardan da ileriye geçerek üniversitelerin sermaye odaklı merkezler olmasının önünü açıyor. Peki, üniversitelerde nitelikli, demokratik ve bilimsel eğitimin verilmesi gerekirken siyasal iktidarın merkezleri haline getirilmeye çalışılmasının amacı nedir? Liberal siyaset dalgası içerisinde hapsolmuş siyasetler şunu çok iyi bilmektedirler ki sistemi kendi tarafına yönlendirmenin yolu, ilk etapta muhalifleri ekarte etmek ve sonucunda oluşacak olan boşluğu kendi kadroları ile doldurmak olmalıdır. Günümüzde de bu kadrolaşmayı her alanda görmek mümkündür. Tabii ki üniversitelerinde bu kadrolaşmadan nasibini almamasını beklemek büyük bir yanlışlık olur. Ülkenin genç ve dinamik nüfusunu oluşturan üniversite öğrencileri dönem içerisinde iktidara muhalif oldukları için – ki bunun en büyük örneği parasız eğitim mücadelesidir – iktidar ve destekçileri tarafından kendilerine tehlike olarak gözükmektedir. Yeni YÖK Yasası ile üniversitelerde siyasal bir dönüşümün ve sermayenin temsilcilerini üniversitelerin içerisine dayatmaya çalışan iktidar, kendi yandaşlarının önünü açmaktan başka bir şey istememektedir. Bu kapsamında oluşturulması düşünülen “Üniversite Konseyleri” ise bunun en büyük göstergesidir. Günümüzde üniversite yönetiminde hiçbir söz hakkı bulunmayan öğrenciler, bu yasa değişikliği ile yine mağdur durumuna itilmeye çalışılarak söz hakkı verilmemiştir. Ne kadar ilginçtir ki bu konseylerde öğrencilere söz hakkı vermeyenler, üniversitenin bulunduğu şehirdeki vergi rekortmenlerine büyük bir söz hakkı vermiştir. Üniversite ile uzaktan yakından alakası olmayan sermayedarların üniversite içerisine kanalize edilmeye çalışılması iktidarın izlediği tek yönlü siyasetin en büyük göstergesidir. Sermaye ile işbirliği yapan iktidarın amacı üniversiteleri nitelikli hale getirmek değil şirketler haline getirmeye çalışmaktır. İşte bu kabul edilemez! Dolayısıyla üniversite öğrencilerinden gelen tepkiler bu yasa taslağını geriye çektirmiştir. Ancak şunu çok iyi biliyoruz ki sistem bunu yine tekrarlayacaktır. Biz öğrencilerin taleplerini değil daha çok sermayedarların taleplerini dikkate alacaktır. Dolayısıyla YÖK’te yapılan her reforma karşıyız, YÖK’e karşı olduğumuz gibi.

Buğra

Pablo Neruda

12 Temmuz 1904 Parral, Şili - 23 Eylül 1973 Santiago, Şili)

Asıl ismi Ricardo Eliezer Neftalí Reyes Basoalto'dur. Babsı demiryolu işçisi annesi ise bir öğretmendir. Ama annesini çok küçük yaşında kaybeder. Yazın hayatına 13 yaşında başlamıştır. 16 yaşında ise Selva Austral adlı dergide Pablo Neruda takma adıyla yazılarını yazmıştır (Çek şair Jan

Neruda anısına bu ismi kullanır).

On dokuz yaşında kendi çabalarıyla ilk şiir kitabı olan Crepusculario çıkarttı. Ardından edebiyattan hiç kopmadan yazınını sürdürür.

Dünyanın en büyük halk ozanları arsında gösterilir. Yazdığı aşk şiirleri yaşadığı coğrafyayı aşarak dünyaya açılır. "Yirmi Aşk Şiiri Ve Umutsuz Bir Şarkı" adlı kitabı ününü perçinleyen yapıtıdır.

Siyasi kişiliğinin yanı sıra halkının acılarını, sevinçlerini şiirlerinde dile getirmiş ve döneminin siyasi olaylarına kayıtsız kalmamıştır. Bu tavrını şiirlerinde duyumsamak mümkündür.

İspanya İç Savaşında diktatör rejime karşı cumhuriyetçilerin tarafını tutmuştur. Bu tavrı bir süre ülkesinde bir kaçak olarak yaşamasına sebep oldu.

Kendisi Nazım Hikmet adına Barış Ödülü almıştır. Bir kongrede Nazım Hikmet ile ilgili "Onun yanında biz şair bile olamayız." diyerek Nazım Hikmet'e olan hayranlığını dile getirmiştir.

Ayrıca onun için yazdığı bir şiiri de vardır.

BU GECE EN HÜZÜNLÜ ŞİİRLERİ YAZABİLİRİM

Bu gece en hüzünlü şiirleri yazabilirim
Şöyle diyebilirim: "Gece yıldızlardaydı
Ve yıldızlar, maviydi, uzaklarda üşürler"
Gökte gece yelinin söylediği türküler
Bu gece en hüzünlü şiirleri yazabilirim
Hem sevdim, hem sevildim, ya da o böyle söyler
Bu gece gibi miydi kucağıma aldığıım
Öptüm onu öptüm de üstümde sonsuz gökler
Hem sevdim, hem sevildim, ya da ben böyle derim
Sevmeden durulmayan iri, durgun bakışlı gözler
Bu gece en hüzünlü şiirleri yazabilirim
Duymak yitirdiğimi, ah daha neler neler
Geceyi duymak, onsuz daha ulu geceyi
Çimenlere düşen çiy yazdığım bu dizeler
Sevgim onu alıkoymaya yetmediyse ne çıkar
Ve o benimle değil, yıldızlıdır geceler
Yürek zor katlanıyor onu yitirmelere
Uzaklarda birinin söylediği türküler
Bakışlarım kovalar onu tellim her yerde
Bakışlar sanki onu bana getirecekler
Böyle gecelerdeydi ağaçlar beyaz olur
Artık ne ben öyleyim ne de eski geceler
Sesim arar rüzgârı ona ulaşmak için
Şimdi sevmiyorum ya, eskidendi sevmeler
Şimdi kimbilir kimin benim olduğu gibi
Sesi, aydınlık teni, sonsuz uzayan gözler
Sevmiyorum doğrudur, yürek bu hâlâ sever
Sevmek kısa sürdüyse unutmak uzun sürer
Bu gece gibi miydi kollarıma almıştım
Yüreğimde bir burgu ah onu yitirmeler
Budur bana verdiği acıların en sonu
Sondur bu onun için yazacağım dizeler

Pablo NERUDA

Rojda

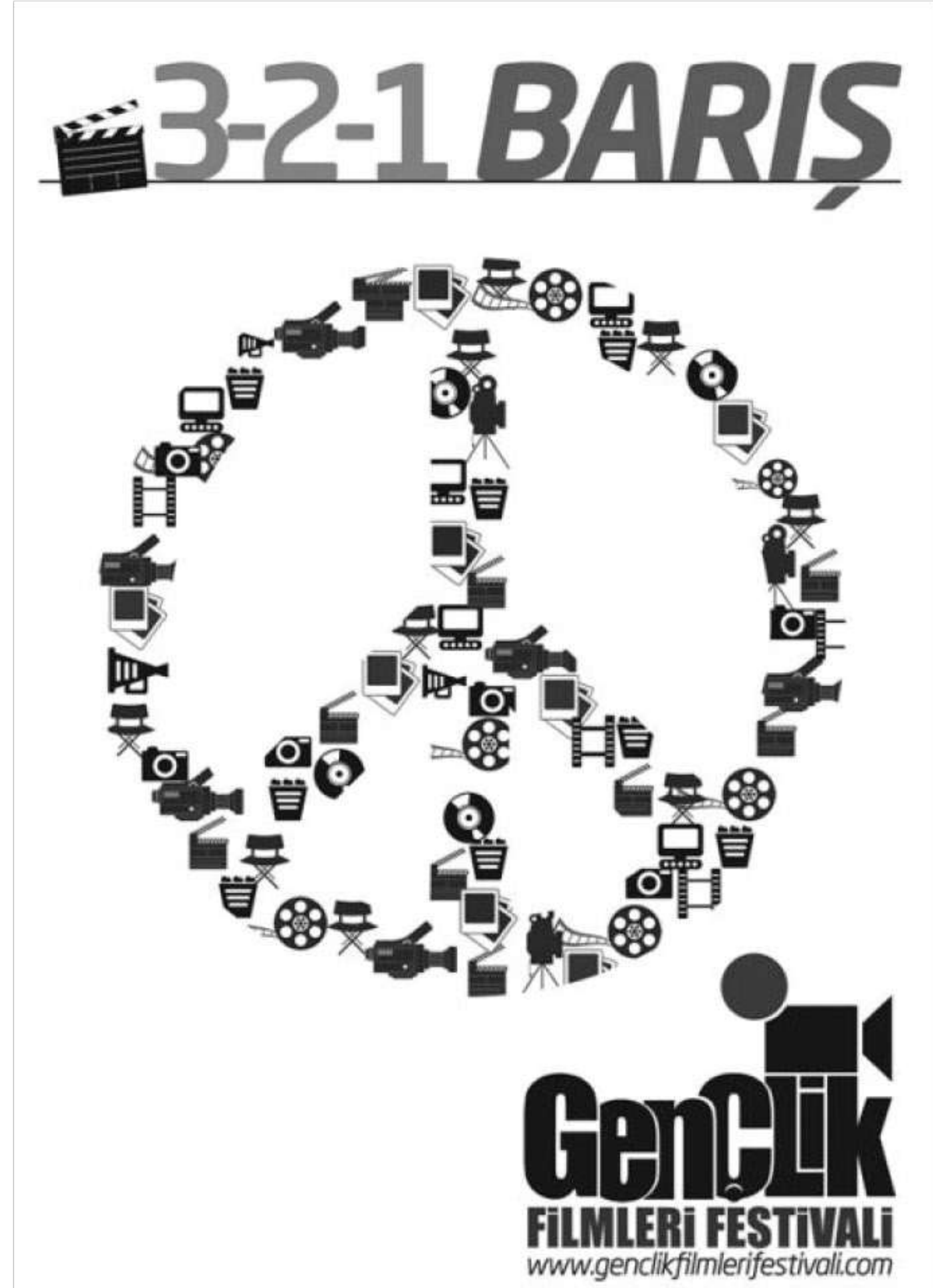

Gençlik Filmleri Festivali Konya'da!

2010 yılında hazırladığı festival dosyası ile sinemaya dair fikirlerini birleştiren Kolektif Sinema Ekibi, günümüz sineması için: "Günümüzde kitle iletişiminde "tüketici" olarak kodlanan bireylerin katılım kanalları yok denecek kadar azdır. Aynı şekilde üretimi gerçekleştiren emekçiye de "ekonomik imkanları" kadar kitleye ulaşabilmek düşmektedir. Ressam, yazar, tiyatrocü, sinemacı, gazeteci, ses sanatçısı vb. herkes, her alanda bu zorluğu yaşamaktadır. Görsel imkânların bu denli arttığı günümüzde, kuşkusuz sinema bir sanat ve iletişim alanı olarak başı çekmektedir. Sanat alanı olmakla birlikte kitle iletişim aracı olma özelliğini taşıyan sinema aynı zamanda –televizyon ile birlikte- piyasa

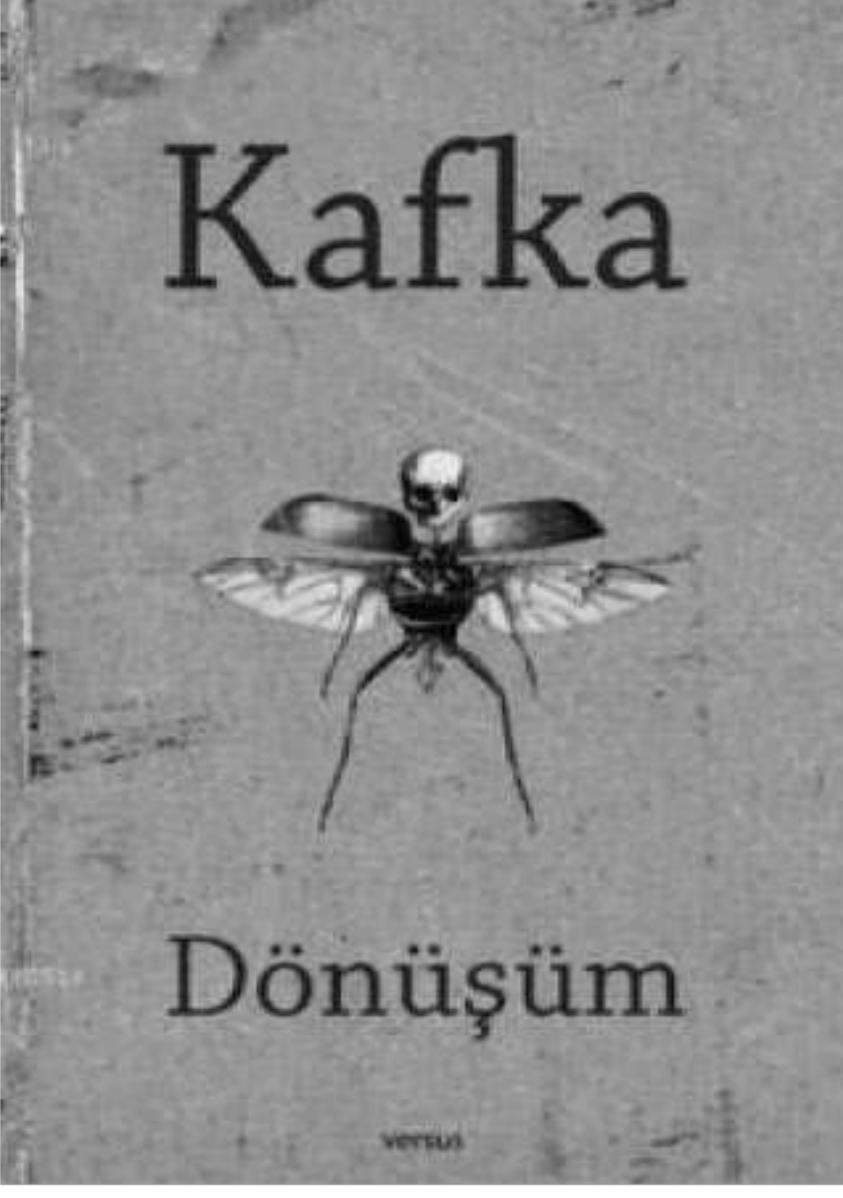
kültürünün en yaygınlaştığı alan olarak da baştır. Sinema artık biletlere, kampanyalara ve ücretli festivallere sığdırılmıştır. Sinema ile ilişki kurabilmenin birinci yolu paradır. Özellikle gençlerin rağbet ettiği sinema, hem kültürel yaşantı da "alışkanlık" hem de "lüks" haline gelmiştir. Üretebilmek ve ürettiğini insanlarla paylaşabilmek için sadece istek ve yetenek yetersiz kalmaktadır. Milyonlarca dolarlık yapımların yanında birçok yetenekli insanın ürettiği filmler sinemada yer bile bulamamaktadır. Özellikle gençler ve üretimleri bu alanın en altında yok olmaktadır. Gençlere sunulan bir seçenek de film yarışmalarıdır. " saptamasını yapmış ve festivalin amaçlarını buna göre belirlemiştir. Kolektif Sinema ekibinin gerçekleştirdiği Uluslararası Gençlik Filmleri Konya'da 25-27 Mart tarihlerinde Eğitim-Sen salonunda sinemasever öğrencilerle buluşacak. Festival kapsamında ODTÜ Ayakta Belgeseli, Tepenin Ardı, 1982 ve Red filmleri yer alıyor. Üniversite gençliğinin farklı kültürlerdeki öğrencilerle tanışmasını, genç yönetmenlerin üretmeye ve ürettiklerini paylaşmayı hedefleyen festivalin bu seneki teması "Barış" olarak belirlendi.

3-2-1 Gençlik Barışa Köprü Olacak!

OKUSAK MI? İZLESEK Mİ?

Yazar: Franz Kafka

Kitap: Dönüşüm

Bireyin düşünsel farklılıklarını tehlikeli gören ve topluma ciddi bir eleştiri getiren Çek yazar, bunu Gragor Samsa'nın düşünsel farklılığının kendi soyut düzlemini aşarak fiziki varlığına bulaşmasıyla karakterin ruhunu sayfalara döküyor. Kafka bir nevi okuyucusuna içini döküyor.

Yazar: Orhan Veli Kanık

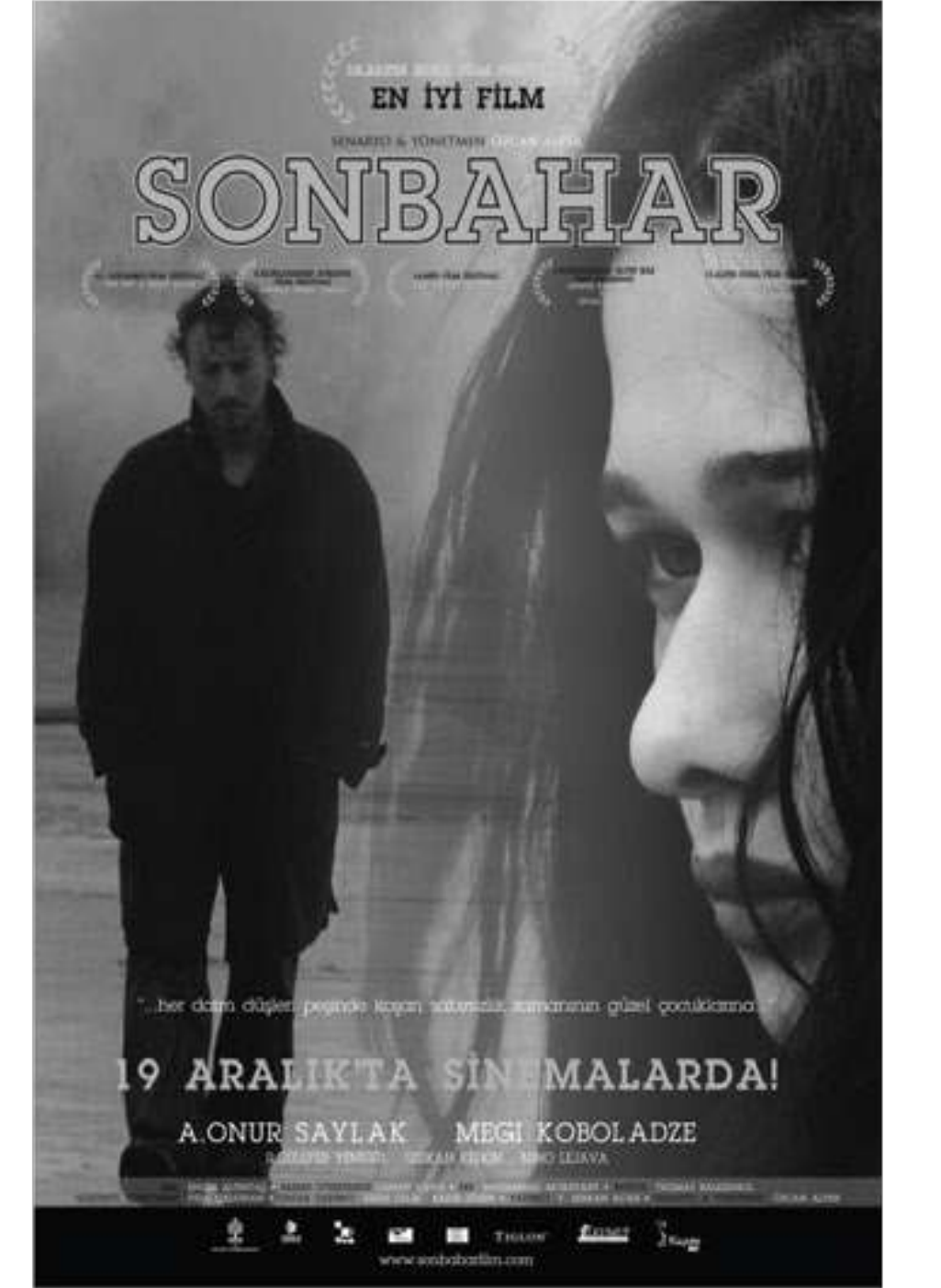
Kitap: Bütün Şiirleri

Garip akımının öncü isimlerinden olan Orhan Veli, şiirlerinde geleneksel kalıpları reddederek şiirini özgür bırakmıştır. Kendini yenileyen bir yapıyla kısa yaşamında uzun bir şiir serüveni yaşamıştır.

Film: Sonbahar

Yönetmen: Özcan Alper

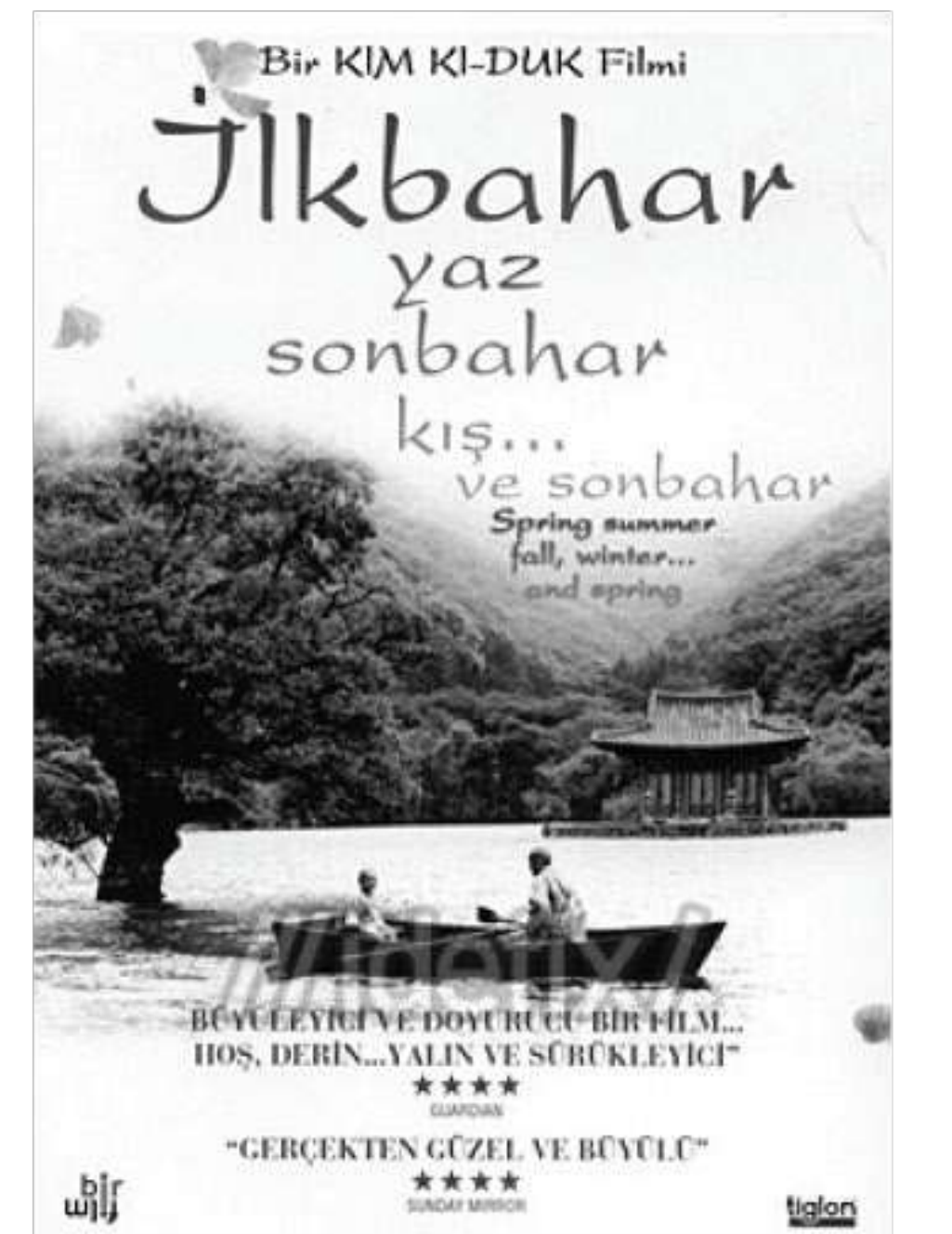
Genç bir üniversite öğrencisinin siyasal düşüncelerinden dolayı cezaevine girmesi ve çıktktan sonra hayatının sonbaharını geçirmek için doğduğu topraklara gidişi anlatılmaktadır.

Film: İlkbahar, Yaz, Sonbahar, Kış ve İlkbahar

Yönetmen: Kim-Ki Duk

Mevsimlerin değişkenliği üzerinden insanın ruh halindeki değişimler irdelenmiştir. Film son derece yalın ve durağan bir seyirde akarken Budizm öğretileri üzerinden karaktere hayat dersleri verilmektedir.

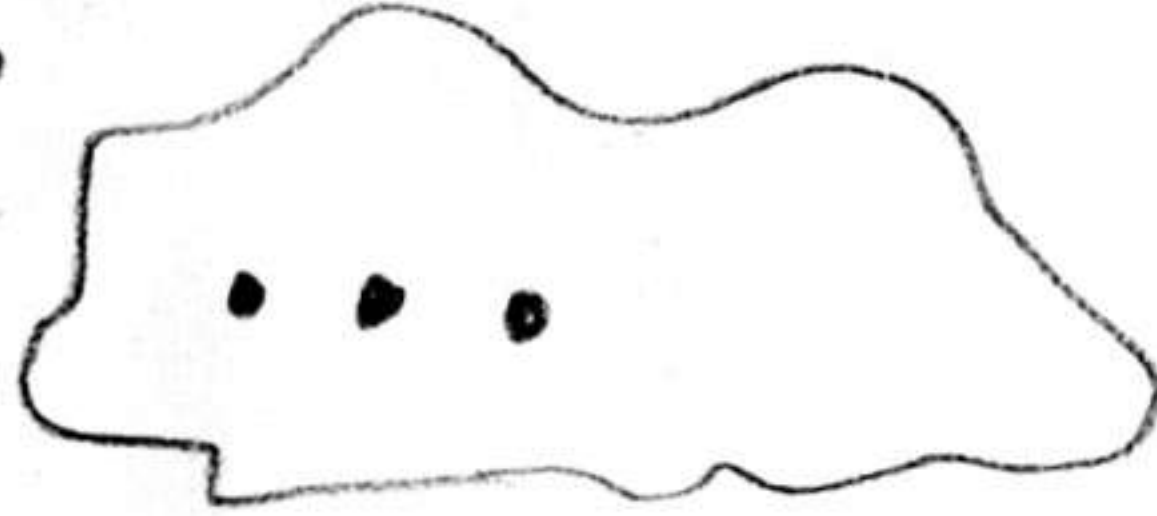

Sıradan

Üniversiteler
bilim yuvasıdır.
Pekabet varsa
bilim yoktur.

Büyük

Parasıyla değil mi!
Bu bütçeler
kapatılacak!

Öğrenciler!

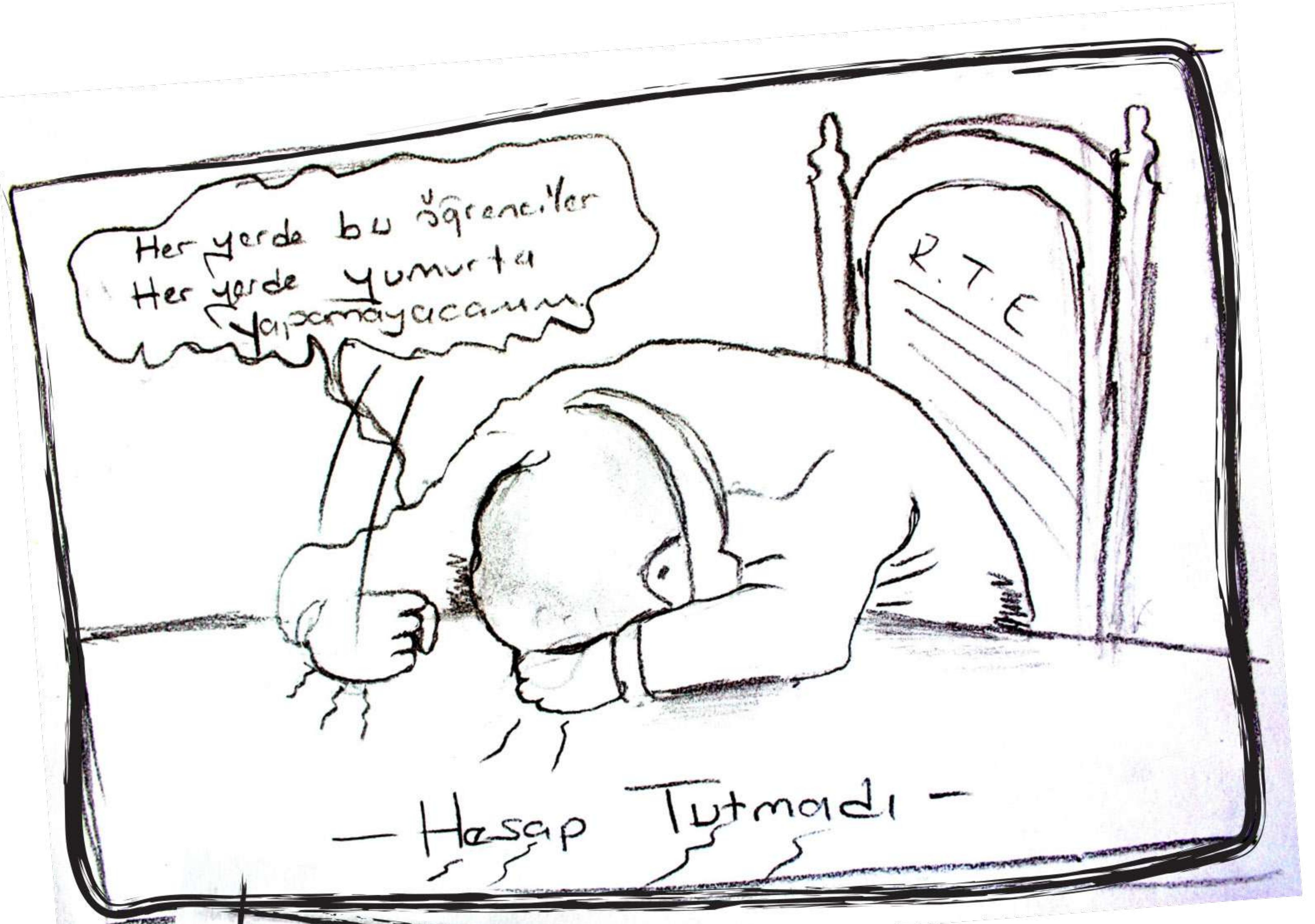
Ho söyle...

gapat
gapat
gapat!

G. sayı

İbrahim

Yürekten sevdiğim,

Sana yine yazıyorum çünkü yalnızım ve çünkü kafamın içinde seninle konuşurken senin bunu bilmiyor, ya da bana karşılık veremiyor olmana katlanamıyorum.

Kısa süreli ayrılıklar iyi oluyor, çünkü hep bir arada olunca her şey hiç ayırt edilmeyecek kadar birbirine benzemeye başlıyor. Yan yana durduklarında kuleler bile cüceleşirken, alelade ve ufak tefek şeyler yakından bakınca kocamanlaşır. Küçük tedirginlikler onlara yol açan nesnel-er göz önünden kaldırıldığında yok olabilir. Yan yanalık dolayısıyla sıradanlaşan tutkularsa mesafenin büyüyle yeniden büyüüp doğal boyutlarına dönerler. Aşkım da öyle...

Zamanın aşkımı tıpkı güneş ve yağmurun bitkileri büyüttüğü gibi büyütmüş olduğunu anlamam için senin bir an, sırf rüyada bile olsa, benden koparılman yetiyor. Senden ayrılır ayrılmaz sana olan aşkım bütün gerçekliğiyle kendini gösteriyor: O, ruhumun bütün enerjisi-yle yüreğimin bütün kişiliğini bir araya getiren bir dev. Böylece yeniden insan olduğumu hissediyorum çünkü içim tutkuyla doluyor. Araştırma ve çağdaş eğitimin bizi kucağına attığı belirsizlikler ve bütün nesnel ve öznel izlenimlerimizde kusur bulmaya iten kuşkuculuk bizi küçük, zayıf ve mızımız kılıyor. Ama aşk Feurbachvari insana aşk değil, metabolizmaya aşk değil, proletaryaya aşk değil, sevdiğine aşk, yani sana aşk, insanı yeniden insanlaştırıyor...

Dünyada çok dişi var, kimileri de çok güzel ama ben, her bir hattı, hatta her bir kırışığı bana hayatımın en büyük ve en tatlı anılarını hatırlatan bir yüzü bir daha nerede bulabilirim? Senin tatlı çehrede sonu gelmez acılarımı, yeri doldurulmaz kayıplarımı bile okuyabilir ve senin tatlı yüzünü öptüğümde acıyı öperim.

Hoşçakal canım. Seni ve çocukları binlerce kere öperim.

Senin, Karl

Manchester, 21 Haziran 1865

Bu değirmende **fikir** öğütmek istersen...

degirmenkonya@gmail.com